

Een dag op het land

Dit verhaal gaat over 2 weeskinderen. Een meisje, Fjokla, van 6 jaar en haar broer, Danilka, van 8 jaar. Samen zwerven ze over het platteland van Rusland. Ze zoeken hun eten in het bos en op het land. Op een dag wil Danilka een ei uit een vogelnestje in de boom pakken. Hij gaat met zijn hand in de holte van de boom en komt vast te zitten! Die arme Danilka! Hoe hij het ook probeert, hij krijgt zijn hand niet uit de boom. Hij zegt tegen zijn kleine zusje Fjokla dat ze hulp moet gaan halen en het kleine kind rent zo hard als ze kan naar het boerendorpje vlakbij het bos.

Als een lange magere bedelaar, Terenti, hoort wat er gebeurt is, rent hij samen met de kleine Fjokla het bos in om Danilka los te maken. Het onweert vreselijk, de regen valt met bakken uit de hemel. Keiharde knallen maken de kleine Fjokla bang en heldere bliksemschichten verlichten het modderige bospad dat Terenti en Fjokla volgen. Als ze bij Danilka zijn, maakt de lieve Terenti het handje van Danilka los. Danilka is erg blij dat hij uit zijn benarde positie is verlost, maar hij is netals Fjokla ook bang voor het heftige onweer. Maar de oude bedelaar stelt de 2 weeskinderen gerust: de donder heeft het echt niet op jullie gemunt. Waarom zou het onweer zo'n kleine hummel als jij willen doden?

Daarna lopen ze verder. Terenti vertelt hoe de bliksem ontstaat. Hij weet heel veel van de natuur en hij kan prachtig verhalen vertellen. Onderweg zien ze dat een mierenhoop helemaal is weggespoeld door de harde regen. De mieren rennen allemaal door elkaar heen door de modder en ze zijn druk bezig hun verdronken kameraden weg te slepen. Terenti grinnikt als hij die malle mieren ziet: "De zon hoeft jullie maar even een beetje te verwarmen of jullie komen alweer tot jezelf... Maar laat dit een goede les voor jullie domkoppen zijn. Een volgende keer zullen jullie waarschijnlijk niet zo'n lage plek uitzoeken voor jullie mierenest..."

Dan lopen ze weer verder. Ze zien bijen. De nat geregende bijen zitten dicht bij elkaar op een kluitje. Het zijn er zoveel dat de bast en de bladeren van de tak niet meer te zien zijn. Verscheidene bijen zijn bovenop elkaar gekropen. "Dat is nu een bijenzwerm", vertelt Terenti "die op zoek waren naar een nieuwe woonplek, maar zodra de regen op ze begon te spatten zijn ze ergens neergestreken. Als een bijenzwerm in vlucht is, hoef je hem maar met wat water nat te gooien en meteen komt 'ie omlaag en zet zich ergens neer. Stel dat je nu bijvoorbeeld die bijen mee zou willen nemen, dan hoef je alleen maar een tak in de bijenzwerm te steken. De bijen klemmen zich vast aan de tak en

als je de tak in een zak stopt en even goed schudt met de zak dan blijven de bijen in de zak achter en kun je ze zo meenemen!” Die wijze Terenti, wat kan hij veel vertellen over de natuur! Danilka stelt de ene vraag na de andere en de rustige oude zwerver vertelt alles wat hij weet.

Buiten ruikt het naar vogelkers, weideklaver en lelietjes van dalen. En de lieve Terenti loopt met de kleine Danilka aan zijn zij door de bossen en de velden. Zij praten aan een stuk door en zijn onvermoeibaar. Al dwalend hebben zij onder hun gesprek over de schoonheden van de wereld niet eens in de gaten dat de kleine Fjokla, het kleine tengere bedelmeisje, heel erg haar best moet doen om ze bij te houden. Haar korte beentjes zijn erg moe en ze loopt in een sukkeldrafje achter hen aan.

Tegen het middaguur gaan ze alle drie aan de oever van de rivier zitten – ze rusten en dommelen wat. Tegen het vallen van de avond gaan ze terug naar het dorp. Ze slapen in een oude verlaten schuur met gaten in het dak. De kinderen vallen in slaap, maar midden in de nacht komt Terenti nog even naar hen toe, hij slaat een kruis en legt een stuk brood onder hun hoofden. Er is niemand die iets van deze liefde ziet. Dat ziet alleen de maan, die langs de hemel drijft en vriendelijk door de gaten in het dak naar binnen kijkt...